

Evangelí del divendres de la setmana XXIX de durant l'any: la ciència que salva

Evangelí i comentari del divendres de la setmana XXIX de durant l'any. "¿No sabeu entendre en quin temps esteu vivint?". Déu mai no deixa de donar als seus fills els mitjans per reconèixer-lo i convertir-se a ell. Cada dia, en el diàleg amb el Senyor, li podem preguntar: Jesús, què vols avui de mi?

Evangelí (Lc 12, 54-59)

I deia també a la gent:

—Quan veieu pujar un núvol cap a ponent, de seguida dieu: “Ve pluja”, i la pluja arriba. I quan bufa el vent de migjorn, dieu: “Farà calor”, i en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu entendre l’aspecte de la terra i del cel, ¿i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?

»Per què no discerniu vosaltres mateixos allò que és just? Mentre vas a presentar-te al magistrat amb el qui et vol denunciar, procura d’arribar a un acord amb ell, no sigui cas que et porti per força davant el jutge, i el jutge et posi en mans de l’oficial, i l’oficial et tanqui a la presó. T’asseguro que, un cop allà, no en sortiràs que no hakis pagat fins a l’últim cèntim.

Comentari

Ja en temps antics els homes eren capaços de predir el temps, perquè Déu els va fer partícips, des de la creació del món, de la seva saviesa per “interpretar l'aspecte del cel i de la terra”. Els signes i prodigis que aquells homes veien, els ensenyaments que escoltaven eren més que suficients per reconèixer-hi la vinguda del Messies salvador. De què podia servir a aquella gent conèixer les coses terrenals si no acceptaven el seu Creador, vingut al món per “reconciliar-ho tot per ell i destinar-ho a ell”? (*Col 1, 20*).

Amb Jesús, el temps ha arribat a la seva plenitud (cf. *Ga 4, 4*); la salvació i la conversió del cor són a l'abast de tothom. Tot home, en el sagrari de la seva consciència, pot discernir entre el bé i el mal, entre allò que és just i allò que és injust. Mentre som caminants, Déu mai no deixa de donar als seus fills els mitjans per reconèixer-lo i convertir-se a ell, fins

i tot fins a l'últim instant de la vida terrenal, com va fer al Gòlgota amb el *bon lladre*, que va reconèixer en Jesús el Déu que el podia salvar de la mort eterna (cf. *Lc* 23, 42).

Jesús ens diu que fins i tot el temor per una justa condemna pot arribar a ser un motiu vàlid per canviar de vida i reconciliar-se amb Déu i amb el proïsme. Per això cal humilitat, abandonar l'actitud hipòcrita del qui presumeix de saber molt de la ciència humana, però no reconeix al fons del seu cor la presència d'un Déu que afirma: “no desitjo la mort del malvat. El que jo vull és que abandoni el seu mal camí i que visqui” (*Ez* 33, 11).

A propòsit de la relació entre la ciència humana i la humilitat, sant Josepmaria va escriure: “Tu, home savi, de renom, eloqüent, poderós: si no ets humil, res no vals. Talla, arrenca aquest «jo» que tens en grau

superlatiu –Déu t’ajudarà–, i
aleshores podràs començar a
treballar per Crist, al darrer lloc del
seu exèrcit d’apòstols”[1].

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 602.

Josep Boira // Photo: Łukasz
Łada - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
divendres-de-la-setmana-xxix-de-
durant-lany-la-ciencia-que-salva/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-divendres-de-la-setmana-xxix-de-durant-lany-la-ciencia-que-salva/)
(15/03/2026)